

Anerkendelse i »Borgerbladet« for nogen Tid siden. Skurken gaar naturligvis rundt til alle Redaktionerne og stikker dem Blaar i Øjnene ... Hvad tænker du paa at gøre?»

»Ingenting,« svarede Per stolt og rakte ham besluttet Bladet tilbage.

»Det mener du da ikke? Manden maa dog uskadeliggøres. Han skal dog afsløres som den Bedrager, han er!«

»Det maa andre om. Med den Slags Personer bemænger jeg mig ikke.«

»Men det gaar dog virkelig ikke an; du maa forsvare dig, du maa hævde din Ret —«

»Forsvare mig?« sagde Per opbrusende. »Mod en gemen Tyveknægt!«

»Ja — undskyld, at jeg siger det — men du skulde ikke tage saa let paa denne Sag. Den kan blive farlig for dig. Husk paa, du har mange Fjender, som bare vil glæde sig over at se dig skubbet tilside for en anden, der tiltager sig Æren for dit Arbejde og dit Geni.«

»Aa, det har ingen Nød! Saa let kommer man mig heller ikke tillivs! — Og selv om saa var!« tilføjede han under en Eftervirkning af den Stemning, hvorefter han ved Ivans Komme skræmtes op, (og der drog sig i det samme en Skygge nedover hans Ansigt). »Jeg er snart træt af at slaas med Skidtet. Dersom det virkelig er nødvendigt overalt at gøre fælles Sag med Gemenheden, spørger man